

Sygn. akt IV CSK 273/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku A. M.
przy uczestnictwie K. T. i B. T.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 18 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 18 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w L. oddalił apelację wnioskodawczyni od postanowienia Sądu pierwszej instancji dokonującego rozgraniczenia nieruchomości wnioskodawczyni i uczestników postępowania według stanu prawnego wynikającego z aktów własności ziemi nadanych poprzednikom prawnym wnioskodawczyni i uczestników postępowania na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250, ze zm.), określonego w operacie ewidencji gruntów opracowanej w 1964 r.

Sądy obu instancji odmówiły mocy dowodowej złożonej przez wnioskodawczynię mapie do projektu odbudowy spaleniska wsi H. z 23 sierpnia 1961 r. stwierdzając, że dokument ten nie odzwierciedla przebiegu linii granicznych a jedynie usytuowanie na gruncie obiektów budowlanych, nie może być zatem dowodem przebiegu linii granicznej w chwili uwłaszczenia, tym bardziej że został sporządzony przed założeniem ewidencji gruntów, która stanowiła podstawę określenia granic uwłaszczonych nieruchomości.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach wnioskodawczyni, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego czy tzw. projekt odbudowy spaleniska, sporządzony na początku lat 60-tych ubiegłego wieku, zatwierdzony przez gminną radę narodową, jest dokumentem posiadającym walor mapy ewidencyjnej opracowanej celem założenia ewidencji gruntów prowadzonej przez powiatową radę narodową na podstawie nieobowiązującego już dekretu z dnia 2 lutego 1955r. o ewidencji gruntów i budynków i czy może być dokumentem służącym rozgraniczeniu nieruchomości na podstawie art. 153 k.c. oraz czy rozbieżności istniejące między takim projektem odbudowy spaleniska a mapą sporządzoną później dla założenia ewidencji gruntów podważają wiarygodność i rzetelność tej mapy. Stwierdziła także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący powołuje, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien wykazać w pogłębionym i wyczerpującym wywodzie prawnym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie, jako ogólnego, abstrakcyjnego zagadnienia o charakterze prawnym, wskazania na tle jakiego przepisu powstało, przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie wywołuje, wykazania, że mają one poważny, uniwersalny charakter wymagający zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała, że w sprawie występuje tak rozumiane istotne zagadnienie prawne. Przedstawione pytanie nie ma charakteru abstrakcyjnego ani uniwersalnego, jest natomiast pytaniem o walor dowodowy określonego dokumentu a jego uzasadnienie odnosi się jedynie do okoliczności faktycznych rozstrzyganej sprawy i stanowi niedopuszczalną w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.) polemikę z oceną dowodów dokonaną przez Sądy obu instancji. Skarżąca nie przedstawiła żadnej argumentacji prawnej wskazującej na istnienie kontrowersji czy odmiennych ocen prawnych na tle postawionego pytania, a jedynie własną ocenę stanowiska Sądów obu instancji. Nie wykazała też, że zagadnienie jest uniwersalne i istotne a jego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju judykatury.

Wnioskodawczyni w żaden sposób nie wykazała też, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż w ogóle nie uzasadniła tej wskazanej przesłanki przedsądu.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.